

ene Side; det vilde jo da ialtfald kun forsaavidt være besøjet, som de forffjellige Udtalelser ere gaaede ud paa Et og det Samme, nemlig i det Væsentlige paa at forhøje eller udvide de, som der fra flere Sider er yttret, altfor snevne Grændser for Tillæget i det forelagte Lovforslag. Men deraf følger ikke, at Sagen er eenfæddig betragtet. Det kan godt være just en alffiddig Betragtning, der har gjort sig gjældende; det var idetmindste ikke min Mening at ville betragte Sagen fra den ene Side, men det var min Mening at ville betragte den fra det rigtige Standpunct.

Der var een Sætning i, hvad den ærede Landsstingsmand fremsførte, som jeg tilstaaer var mig meget besynderlig, og jeg vil derfor særligt fremhæve den, da jeg ikke ønsker, at flige Sætninger her skulle kunne fremsættes uden at møde Modsigelse. Den ærede Landsstingsmand udtalte, at der var mange Skatteydere, der ganske sikkert ikke havde saa stor en Indtægt som flere af de Embedsmænd, om hvis Rønning der her var Tale, og hvis Rønning man absolut vilde have endnu mere forhøjet, og den ærede Landsstingsmand anførte senere ogsaa i selve Embedsklassen Embedsmænd i en underordnet Stilling, nemlig Skolelærerne, hvis Rønning var meget mindre end den, der var paa Tale i de Embedsstillinger, man vilde inddrage under denne Lov. Ja, det er fuldkommen rigtigt, men jeg skulde dog ikke troe, at Noget var af den Mening, at Alle skulle have ligemeget. Det var dog en Nivelleringslyst, som gif vel vidt. Nei, der er mange Skatteydere, der ikke have det, og ikke skulle have det; det er ganske rigtigt. Hvis den ærede Landsstingsmand først vil opstille Sætningen saaledes, at Alle skulle nyde den samme Indtægt, ja, da er det et ganske andet Forhold; men saa maae vi ogsaa nedsette de aarlige Gager for Embedsmændene. Denne Sætning er jeg imidlertid overbevist om, at den ærede Landsstingsmand paa ingen Maade vil opstille eller forsvare. Jeg er overbevist om, at det kun er en udydelig Udtalelse, der foranlediger, at man kunde komme til at lægge det i hans Ord.

Madvig: Den Sag, der foreligger, er af mig anbefalet til Thingets Velvillie, og

jeg ønsker fremdeles at anbefale den dertil. Jeg ønsker derfor ogsaa meget, at de Betragtninger maatte blive holdte udenfor, eller, forsaavidt de ere fremkomne, maatte blive glemte, der virkelig her trænge sig ind, uden at høre til denne Sag. Jeg troer, at man ikke her maa tale om Skatteyderne; thi, hvis Skatteyderne ere særdeles trykkede ved Forholdene, maa man jo søge Lettelse for dem, men Skatteyderne kunne jo ikke saaledes directe sammenlignes med Embedsmændene, saaledes som det allerede er antydet af min ærede Sidemand (Andræ). Jeg troer, at hans Betragtning var ganske rigtig; han fremsatte den maaffee i de skarpe Udtryk, just for at gjøre den fuldkommen klar. Jeg vilde maaffee formilde den Braad, der for nogle Enkelte kan ligge deri, ved blot at sige: ja, vistnok er der Skatteydere, der have meget mindre end visse Embedsmænd have; men der er mange Embedsmænd, der have meget mindre end mange Skatteydere have, og vi kunne ikke afmaale vor Forpligtelse til at yde efter Forholdet mellem vor Formue og hvad Andre have. Om jeg endogsaa har en højere Gage end mange, baade af de Embedsmænd, her er Tale om, og af Skatteyderne, saa er jeg ogsaa mange Gange forpligtet til at bidrage til at underholde Folk, der have endnu mere end jeg. Jeg troer altsaa, at denne hele Betragtning maa holdes udenfor, da det er givet i Forveien, at enhver Skatteyder bidrager til Statens Udgifter og deriblandt ogsaa til Gager til Embedsmænd, der have mere end han; men det kan ikke undgaaes. Det, der er Spørgsmaal om, er, om man uddeler Gager og Rønninger i et saadant Misforhold til Arbeidet, at man gjør ubillige Krav til Skatteyderne, og jeg vil i det Ringeste for min Deel modsætte mig en Bestræbelse, der gif i den Retning. Jeg har derfor ogsaa ved at stille Endringsforslag til denne Lov, uagtet jeg vel ogsaa kunde troe, at man maaffee burde være gaaet lidt videre, holdt mig indenfor de Grændser, jeg troede være de allersnevreste, naar man vilde tilfredsstille det virkeligt paatrængende Krav, og den af mig foreslaaede Grændse har idetmindste een Egenkab, der er af stor Vigtighed her. Jeg